

Fundusze Europejskie
dla Świętokrzyskiego

Rzeczpospolita
Polska

Dofinansowane przez
Unię Europejską

WOJEWÓDZTWO
ŚWIĘTOKRZYSKIE

ZARZĄD WOJEWÓDZTWA
ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

EFS-III.433.23.2024

DECYZJA NR 90/25
ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO
z dnia 26 lutego 2025 roku

w sprawie ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją nr (...) Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia (...) w sprawie wszczętej z urzędu, w przedmiocie zapłaty odsetek w związku z niezłożeniem przez (...) wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych zgodnie z § 30 ust. 1 umowy o dofinansowanie projektu (...)

Na podstawie: art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 104 i 107 §1-3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej „k.p.a.”, w zw. z art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1530, z późn. zm.), zwanej dalej „u.f.p.”; art. 189 ust. 3 i 3e u.f.p.; art. 8 ust. 1 pkt 2 oraz art. 8 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 2022 r. o zasadach realizacji zadań finansowanych w perspektywie finansowej 2021-2027 (Dz. U. z 2022 r. poz. 1079, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą wdrożeniową”, art. 41 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566, z późn. zm.),

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

Marszałek Województwa Świętokrzyskiego – Renata Janik

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Marek Bogusławski

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Grzegorz Socha

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – Anita Koniusz

orzeka

utrzymać w mocy decyzję nr (...) Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia (...)

Uzasadnienie

Stan faktyczny

Przedmiotem wniosku z dnia (...) o ponowne rozpatrzenie sprawy, wniesionego (...) przez (...), zwaną dalej „Wnioskodawcą”, „Wnoszącym”, „Beneficjentem” lub „Stroną”, reprezentowaną przez (...), jest wydana w dniu (...) przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej programem regionalnym Fundusze Europejskie dla Świętokrzyskiego 2021-2027, zwany dalej „Organem odwoławczym”, „Instytucją Zarządzającą” lub „IZ”, decyzja (...), zwana dalej „decyzją I instancji” lub „decyzją (...)”, określająca Beneficjentowi kwotę środków od których nalicza się odsetki, termin, od którego nalicza się odsetki, sposób zapłaty odsetek oraz zobowiązująca (...) do zapłaty odsetek w kwocie 1 186,00 zł (słownie: tysiąc sto osiemdziesiąt sześć złotych 00/100) z tytułu niezłożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych.

Właściwość Zarządu Województwa Świętokrzyskiego, wykonującego zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy wdrożeniowej zadania Instytucji Zarządzającej, do rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wynika z art. 189 ust. 3e zadanie drugie u.f.p. Zgodnie z tym przepisem oraz z art. 61 ust. 4 u.f.p. od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez Instytucję Zarządzającą, Stronie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Na podstawie art. 61 ust. 5 u.f.p. do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań. Zgodnie z art. 67 ust. 1 u.f.p. w zw. z art. 60 pkt 6 u.f.p. do spraw dotyczących należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się przepisy k.p.a i odpowiednio przepisy działu III Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111). W związku z powyższym, wniosek Beneficjenta o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczący decyzji zwrotowej podlega rozpoznaniu przy odpowiednim zastosowaniu przepisów k.p.a. dotyczących odwołań. Instytucja Zarządzająca, rozpoznając wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, posiada uprawnienia organu odwoławczego o których mowa w art. 138 § 1 k.p.a., a zatem jest uprawniona do kontroli wydanej uprzednio decyzji oraz do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Organ odwoławczy, rozpatrując wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, przeprowadził analizę i ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz dokonał następujących ustaleń faktycznych.

W dniu (...) Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej programem regionalnym Fundusze Europejskie dla Świętokrzyskiego 2021-2027 zawarł z Beneficjentem umowę o dofinansowanie, zwaną dalej „Umową”, nr (...). Na warunkach określonych w Umowie IZ przyznała Beneficjentowi dofinansowanie na realizację projektu w kwocie 98 324,75 zł (słownie: dziewięćdziesiąt osiem tysięcy trzysta dwadzieścia cztery złote 75/100 zł), a całkowita wartość projektu wynosiła: 110 168,75 zł (słownie: sto dziesięć tysięcy sto sześćdziesiąt osiem złotych 75/100).

Pierwszy wniosek o płatność nr (...) Beneficjent złożył 3 stycznia 2024 roku, wnioskując o kwotę 51 939,15 zł, która była zgodna z zatwierdzonym, obowiązującym harmonogramem płatności (załącznikiem nr 2 do Umowy) z dnia (...). Wnioskowana kwota została wypłacona (...).

Zgodnie z § 16 ust. 1 pkt. 2 lit. a Umowy „1. Strony ustalają następujące warunki przekazywania transz dofinansowania z zastrzeżeniem ust. 2-4 i § 17:

2) kolejne transze dofinansowania przekazywane są po złożeniu i zweryfikowaniu wniosku o płatność oraz spełnieniu następujących warunków:

a) wykazaniu, w tym wniosku o płatność niewymagających składania dalszych wyjaśnień wydatków kwalifikowalnych stanowiących co najmniej 70% łącznej kwoty otrzymanych środków dofinansowania”.

Stosownie do powyższego Wnioskodawca Beneficjent powinien był w (...) rozliczyć minimum 70% kwoty wypłaconej uprzednio transzy, tj. kwotę w wysokości 36 357,41 zł ($51\,939,15 \times 70\%$) oraz wnioskować o kolejną transzę zaliczki o wartości: 14 322,15 zł. Tymczasem drugi złożony przez Beneficjenta wniosek o płatność nr (...), rozliczał jedynie kwotę 3 649,95 zł, stanowiącą w ostatecznym rozliczeniu 2,39% rozliczenia dotychczas otrzymanych środków. Beneficjent nie mógł zatem liczyć na możliwość wypłaty kolejnej transzy zaliczki, bowiem nie wykazał we wniosku o płatność wydatków kwalifikowalnych stanowiących co najmniej 70% łącznej kwoty otrzymanych środków dofinansowania, przez co nie spełnił warunku przekazania kolejnej transzy dofinansowania określonego w Umowie.

W wyniku weryfikacji rachunkowej przedmiotowego wniosku ustalono ponadto, że Beneficjent błędnie wyliczył koszty pośrednie od kwoty wydatków bezpośrednich, tj. przedstawiając kwotę: 1 075,95 zł, podczas gdy ich prawidłowa wartość to 643,50 zł z uwagi na kwotę kosztów bezpośrednich wynoszących 2 574,00 zł oraz zatwierdzoną w Umowie stawkę ryczałtową kosztów pośrednich wynoszącą 25%. W związku z powyższym w WNP nr (...) należało pomniejszyć wartość przedstawionych do rozliczenia wydatków o kwotę 432,45 zł, tym samym kwota wydatków uznanych za kwalifikowalne wyniosła 3 217,50 zł.

W przekazanej Beneficjentowi informacji o wyniku weryfikacji wniosku o płatność (...) dotyczącej drugiego wniosku o płatność Organ wskazał, że zgodnie z obowiązującym harmonogramem płatności z (...), Beneficjent powinien bieżącym wnioskiem o płatność rozliczyć 70% wypłaconej transzy tj. 36 357,41 zł i wnioskować o wypłatę kolejnej”. Jednocześnie organ stwierdził, że wobec niezłożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych w ramach dofinansowania (zgodnie z § 30 ust. 1 pkt 1 umowy o dofinansowanie i art. 189 ust. 3 u.f.p.) od kwoty pozostającej do rozliczenia tj. 35 113,91 zł zostały naliczone odsetki, w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, od dnia przekazania transzy tj. (...) do dnia złożenia wniosku o płatność, stanowiące wartość 1 186,00 zł. Ponadto Organ stwierdził, że w związku z błędnie wykazaną kwotą kosztów pośrednich wydatki w wysokości 432,45 zł uznano za niekwalifikowalne.

Pismem z dnia (...) IZ wezwała (...) do zapłaty odsetek w wysokości 1 186,00 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. W wyznaczonym terminie Beneficjent nie dokonał zapłaty odsetek, w związku z czym Organ pismem z dnia (...) (data doręczenia: (...)) zawiadomił Beneficjenta o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego. Pismem z dnia (...) Beneficjent został zawiadomiony o zebraniu materiału dowodowego w sprawie oraz pouczone o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia ani nie dokonała zapłaty wymaganej należności.

W dniu (...) Instytucja Zarządzająca wydała decyzję (...) w sprawie wszczętej z urzędu, w przedmiocie zapłaty odsetek w związku z niezłożeniem przez (...) wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych zgodnie z § 30 ust. 1 umowy o dofinansowanie projektu (...), w której:

- 1) określiła (...):
 - a) kwotę środków w wysokości 35 113,91 zł (słownie: trzydzieści pięć tysięcy sto trzynaście złotych 91/100) od której nalicza się odsetki;
 - b) termin, od którego nalicza się odsetki na dzień: (...);
 - c) sposób zapłaty odsetek poprzez dokonanie wpłaty należności na rachunek bankowy Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach nr: 17 1020 2629 0000 9802 0470 9582;
- 2) zobowiązała (...) do zapłaty odsetek w kwocie 1 186,00 zł (słownie: tysiąc sto osiemdziesiąt sześć złotych 00/100) z tytułu niezłożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych.

Decyzja została doręczona Stronie w dniu (...).

Dnia (...) do Organu odwoławczego wpłynął wniosek Strony o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej decyzji I instancji. Stosownie do art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. termin na złożenie wniosku został zachowany, gdyż pismo zostało nadane w polskiej placówce operatora pocztowego w dniu (...), a zatem w trakcie biegu 14-dniowego terminu na jego złożenie. Strona nie skorzystała wcześniej z możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Wniosek Beneficjenta o ponowne rozpatrzenie sprawy został podpisany przez (...). Do wniosku załączono pełnomocnictwo (...), udzielone (...). Czynności związane z udziałem w postępowaniu administracyjnym w sprawie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej decyzji nr (...) nie były jednak objęte zakresem umocowania w pełnomocnictwie z dnia (...). W związku z powyższym dnia (...) Organ wezwał (...) do usunięcia braku formalnego wniesionego podania poprzez przedłożenie prawidłowego pełnomocnictwa do reprezentowania (...) w przedmiotowym postępowaniu. W nawiązaniu do ww. wezwania, dnia (...) Strona uzupełniła brak formalny przedkładając pełnomocnictwo (...), udzielone (...), „do reprezentowania (...) w postępowaniu administracyjnym z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej decyzji (...) Zarządu Województwa Świętokrzyskiego”.

Stan prawny

W tak ustalonym stanie faktycznym i po przeanalizowaniu całości zgromadzonego materiału dowodowego należy stwierdzić, co następuje.

Stosownie do art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy wdrożeniowej „Instytucją zarządzającą jest: zarząd województwa – w przypadku regionalnego programu”, oraz stosownie art. 8 ust. 2 pkt 10 lit. a do zadań instytucji zarządzającej należy „odzyskiwanie kwot podlegających zwrotowi, w szczególności kwot związanych z nałożeniem korekt finansowych, na zasadach określonych w u.f.p. albo w umowie o dofinansowanie projektu, albo w decyzji o dofinansowaniu projektu, w tym wydawanie decyzji o zwrocie środków przeznaczonych na realizację programów, projektów lub zadań oraz decyzji o zapłacie odsetek, o których mowa odpowiednio w art. 207 ust. 9 i art. 189 ust. 3b u.f.p.”. W opisanym stanie faktycznym nie można mieć także żadnych wątpliwości, że w wyznaczonym terminie nie doszło do złożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych w ramach dofinansowania. Stosownie do harmonogramu płatności z dnia (...) Wnioskodawca powinien był w (...) rozliczyć minimum 70% kwoty wypłaconej uprzednio transzy, tj. kwotę w wysokości 36 357,41 zł ($51\,939,15 \times 70\%$) oraz wnioskować o kolejną transzę zaliczki o wartości 14 322,15 zł. Wnoszący złożył wniosek o płatność nr (...). Kwota wydatków rozliczanych ww. wnioskiem o płatność wynosiła 3 649,95 zł, co stanowiło jedynie 2,39% rozliczenia dotychczas otrzymanych środków. Beneficjent nie mógł zatem liczyć na możliwość wypłaty kolejnej transzy zaliczki, bowiem nie wykazał we wniosku o płatność wydatków kwalifikowalnych stanowiących co najmniej 70% łącznej kwoty otrzymanych środków dofinansowania, przez co nie spełnił warunku przekazania kolejnej transzy dofinansowania określonego w Umowie.

Stosownie do art. 189 ust. 3 u.f.p. „w przypadku niezłożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych lub niezwrócenia niewykorzystanej części zaliczki w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 4 i 4a, od środków pozostałych do rozliczenia, przekazanych w ramach zaliczki, nalicza się odsetki jak dla zaległości podatkowych, liczone od dnia przekazania środków do dnia złożenia wniosku o płatność lub do dnia zwrócenia niewykorzystanej części zaliczki”. Przepisami wydanymi na podstawie art. 189 ust. 4 u.f.p. są przepisy rozporządzenia Ministra Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 21 września 2022 r. w sprawie zaliczek w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich (Dz. U. z 2022 r. poz. 2055), a § 3 ust. 5 ww. rozporządzenia określa, iż „zaliczka lub transza zaliczki jest rozliczana przez beneficjenta w terminie i na warunkach określonych w umowie o dofinansowanie”. W dalszej części rozporządzenia (§ 4) wskazano, że „rozliczenie zaliczki polega na wykazaniu przez beneficjenta wydatków kwalifikowalnych we wnioskach o płatność złożonych do właściwej

instytucji, w terminach i na warunkach określonych w umowie o dofinansowanie oraz zgodnie z systemem realizacji danego programu operacyjnego z udziałem środków europejskich, lub na zwrocie zaliczki”. Umowa o dofinansowanie nr (...) spełnia bez wątpienia warunki definicji zawartej w ww. przepisie, jako że użyte w rozporządzeniu określenie umowy o dofinansowanie oznacza zgodnie z § 2 pkt 1 c w.w. rozporządzenia „umowę, o której mowa w art. 2 pkt 32” ustawy wdrożeniowej.

Zgodnie z § 21 ust. 3 Umowy „Beneficjent składa drugi i kolejne wnioski o płatność zgodnie z harmonogramem płatności, o którym mowa w § 15 ust. 1, w terminie do 10 dni roboczych od dnia zakończenia okresu rozliczeniowego”. Zgodnie z § 15 ust. 2 Umowy harmonogram płatności został sporządzony przez Beneficjenta, w porozumieniu z IZ, w podziale na okresy rozliczeniowe stanowiące kwartały. Okres rozliczeniowy w analizowanym przypadku zakończył się (...), tak więc stosownie do postanowień Umowy i harmonogramu płatności Strona była zobowiązana do złożenia w terminie do (...) (10 roboczego dnia od zakończenia okresu rozliczeniowego) wniosku o płatność rozliczającego z otrzymanej kwoty dofinansowania tj. 51 939,14 zł oraz wkładu własnego tj. 1974,00 zł, łącznie 53 913,15 zł. Powyższa kwota została wskazana zgodnie z przypisem jako kwota wydatków kwalifikowalnych, które beneficjent planuje rozliczyć we wnioskach o płatność w danym okresie.

Zgodnie z art. 189 ust. 3 u.f.p. „w przypadku niezłożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych lub niezwrócenia niewykorzystanej części zaliczki w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 4 i 4a, od środków pozostałych do rozliczenia, przekazanych w ramach zaliczki, nalicza się odsetki w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczone od dnia przekazania środków do dnia złożenia wniosku o płatność lub do dnia zwrócenia niewykorzystanej części zaliczki”. Upływ ustawowego, wskazanego w powyższym przepisie, terminu 14 dni od dnia upływu terminu umownego, tj. (...), nastąpił (...). Faktem jest, iż do dnia (...) roku nie nastąpiło złożenie przez Beneficjenta wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych wynikającą z harmonogramu płatności. Jednocześnie zgodnie z przypisem nr 19 do § 30 ust.1 Umowy obowiązek zapłaty odsetek w przypadku niezłożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych dotyczył wniosków o płatność, na podstawie których zgodnie z harmonogramem płatności Beneficjent wnioskuje o wypłatę kolejnej transzy dofinansowania albo do końcowego wniosku o płatność.

Zgodnie z harmonogramem płatności Wnoszący powinien wnioskować o wypłatę kolejnej transzy dofinansowania w kwocie w kwocie 14 322,15 zł na podstawie drugiego wniosku o płatność. Warunek wypłaty kolejnej transzy dofinansowania został zaś określony w § 16 ust. 1 pkt 2 lit. a Umowy: „kolejne transze dofinansowania przekazywane są po złożeniu i zweryfikowaniu wniosku o płatność oraz spełnieniu następujących warunków: (...) wykazaniu w tym wniosku o płatność niewymagających składania dalszych wyjaśnień wydatków kwalifikowanych stanowiących co najmniej 70% łącznej kwoty otrzymanych transz dofinansowania”. W przedmiotowym przypadku wymagane było wykazanie wydatków kwalifikowalnych stanowiących co najmniej 70 % otrzymanej uprzednio zaliczki, czyli co najmniej na kwotę 36 357,41 zł. Postanowienia Umowy wskazują jednoznacznie, że jest to konieczny warunek umożliwiający IZ wypłatę kolejnej transzy dofinansowania, jednocześnie spełnienie tego warunku zapewniłoby Beneficjentowi uniknięcie sytuacji, w której zostanie obciążony zapłatą odsetek. Analiza materiału dowodowego wskazuje jednakże niezbiecie, iż przedłożony przez Beneficjenta wniosek o płatność nr (...) nie wykazywał wydatków kwalifikowanych stanowiących co najmniej 70% łącznej kwoty otrzymanych transz dofinansowania, przez co Strona nie spełniła ww. warunku.

W związku z powyższym naliczona przez Organ kwota środków od których nalicza się odsetki stanowiła różnicę pomiędzy kwotą 70% przyznanej zaliczki (36 357,41 zł) a rozliczonym we wniosku o płatność dofinansowaniem (1 243,50 zł). Beneficjent we wniosku złożonym w dniu (...). przedstawił do rozliczenia kwotę w wysokości 3 649, 95 zł wydatków kwalifikowalnych, która po weryfikacji rachunkowej została skorygowana do wysokości 3 217,50 zł, w tym kwota dofinansowania: 1 243,50 zł.

Pismem z dnia (...) IZ wezwała (...) do zapłaty odsetek w wysokości 1 186,00 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Jak wskazano we wcześniejszej argumentacji, zasadne było zastosowanie w tym przypadku art.189 ust. 3a u.f.p. (...) nie dokonała zapłaty wymaganej należności w wyznaczonym terminie. Zgodnie z art. 189 ust. 3b u.f.p. po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w art. 189 ust. 3a u.f.p., organ pełniący funkcję instytucji zarządzającej w rozumieniu ustawy wdrożeniowej wydaje decyzję o zapłacie odsetek określającą:

- 1) kwotę środków, od których nalicza się odsetki;
- 2) termin, od którego nalicza się odsetki, a także sposób ich zapłaty.

Zobowiązanie Instytucji Zarządzającej do wydania decyzji o zapłacie odsetek po bezskutecznym upływie ww. terminu zostało również określone w § 30 ust. 3 Umowy.

Organ odwoławczy stoi na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie nie można mieć żadnych wątpliwości co do zasadności wydania decyzji I instancji. Zobowiązanie z tytułu odsetek naliczonych na podstawie art. 189 ust. 3 u.f.p. powstaje z mocy prawa na skutek wystąpienia przesłanek określonych w przepisie. Jak wykazano, bezspornym jest fakt nierozliczenia przez Beneficjenta zaliczki w terminie i w sposób wynikający z Umowy oraz obowiązujących przepisów prawa krajowego. Powyższa sytuacja powoduje powstanie ex lege zobowiązania do zapłaty odsetek, od środków pozostałych do rozliczenia, przekazanych w ramach zaliczki, o których mowa w art. 189 ust. 3 u.f.p. w wysokości określonej w tym przepisie. Ostatecznie, konsekwencją stwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 189 ust. 3 u.f.p., jest powstanie obowiązku wszczęcia procedury określonej w art. 189 ust. 3a u.f.p. prowadzącej do wydania decyzji o zapłacie odsetek, o której mowa w art. 189 ust. 3b u.f.p.

Powyższe zobowiązanie wynika także z postanowień Umowy. § 30 ust. 3 Umowy stanowi: „po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, IZ po przeprowadzeniu postępowania określonego przepisami k.p.a. wydaje decyzję o zapłacie odsetek określającą:

- 1) kwotę środków, od których nalicza się odsetki;
- 2) termin, od którego nalicza się odsetki, a także sposób ich zapłaty.”

§ 30 ust. 2 Umowy określa ww. termin – „w terminie 14 dni od doręczenia wezwania”.

Przedmiotowe wezwanie zostało Beneficjentowi doręczone, stosownie do postanowień § 30 ust. 2 „w przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w ust. 1”. § 30 ust. 1 stanowi natomiast: „W przypadku niezłożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych (wynikającą z harmonogramu płatności (...)) lub niezwrócenia niewykorzystanej części zaliczki w terminie 14 dni od dnia upływu następujących terminów:

- 1) terminu na złożenie kolejnego wniosku o płatność za okresy rozliczeniowe (10 dni roboczych od dnia zakończenia okresu rozliczeniowego) albo
- 2) terminu na złożenie końcowego wniosku o płatność (30 dni od dnia zakończenia okresu realizacji projektu) – od środków pozostałych do rozliczenia, przekazanych w ramach zaliczki, nalicza się odsetki w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczone od dnia przekazania środków do dnia złożenia wniosku o płatność lub do dnia zwrócenia niewykorzystanej części zaliczki”.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było wydanie decyzji o zapłacie odsetek. W wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy Organ odwoławczy potwierdza stanowisko wyrażone w treści decyzji I instancji, wskazujące, iż decyzja o zapłacie odsetek ma charakter decyzji deklaratoryjnej, tj. jedynie potwierdzającej konieczność zapłaty odsetek w określonej wysokości, na skutek wystąpienia zdarzenia, z którym u.f.p. wiąże taki obowiązek. Dla powstania zobowiązania z art. 189 ust. 3 u.f.p nie mają zatem znaczenia żadne czynności podjęte po dniu zaistnienia zdarzenia, z którym ww. ustawa wiąże powstanie tego zobowiązania.

W dalszej kolejności Organ odwoławczy, ponownie rozpatrując sprawę, dokonał analizy zaskarżonej decyzji I instancji pod kątem zarzutów i okoliczności podniesionych przez Wnoszącego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Analizując treść wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stwierdzono, iż Strona nie określiła w treści ww. wniosku zarzutów formalnych ani merytorycznych dotyczących wydania przedmiotowej decyzji. Beneficjent przedstawił jedynie okoliczności, które jego zdaniem Organ odwoławczy powinien brać pod uwagę przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Wnoszący podniósł argument dotyczący braku doświadczenia (...) w rozliczaniu wniosków o dofinansowanie, jako że był to „pierwszy projekt w (...)”. Strona określiła, iż „brakło nam wiedzy, że przed zakończeniem kwartału rozliczeniowego jesteśmy zobowiązani do zmiany załącznika nr 2 do Umowy o dofinansowanie, którym był harmonogram płatności”. Wnoszący twierdzi, iż o tej konieczności dowiedział się dopiero w momencie przyznania Beneficjentowi nowego opiekuna projektu. Strona wskazała ponadto na problem braków kadrowych w (...) oraz wymieniła faktury, które wpłynęły do jednostki w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego. Wnoszący deklarował także, iż utrzymywał stały kontakt z wyznaczonym opiekunem projektu oraz podkreślił swoje starania w zakresie realizowania warunków umowy „zgodnie z posiadaną wiedzą”.

Organ odwoławczy stoi na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie Beneficjent był w trakcie realizacji projektu w posiadaniu informacji o okolicznościach faktycznych i prawnych, mających wpływ na powstanie zobowiązania do zapłaty odsetek. Zgodnie z § 2 ust 1 Umowy IZ przyznała Beneficjentowi dofinansowanie na realizację projektu „na warunkach określonych w niniejszej umowie”, a Beneficjent zobowiązał się do jego realizacji. Wzór umowy o dofinansowanie opracowany w ramach systemu realizacji programu operacyjnego oraz wytyczne są dokumentami regulującymi procedury wydatkowania środków

europejskich. Jak wskazuje § 10 ust. 1 Umowy, „Beneficjent zobowiązuje się do realizacji projektu z należytą starannością, w szczególności (...) zgodnie z obowiązującymi zasadami i postanowieniami wynikającymi z programu, regulaminu, procedur oraz właściwych przepisów prawa oraz zasad krajowych i unijnych”, co stanowi jeden z podstawowych obowiązków Beneficjenta. Zatwierdzony harmonogram płatności stanowi załącznik nr 2 do Umowy. Postanowienia Umowy szczegółowo definiują także ogólne zasady wypłaty dofinansowania (§ 15), zasady składania wniosków o płatność (§ 21) oraz warunki wypłaty transz dofinansowania (§ 16). § 1 Umowy określa wyczerpująco wszelkie definicje pojęć występujących dalej w treści Umowy, w tym między innymi pojęcia „wniosku” i „wydatków kwalifikowalnych”. Umowa została sporządzona w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron. Po stronie Wnoszącego była podpisana przez (...), jak również opatrzona była podpisem (...). Obowiązujący harmonogram płatności z dnia (...) był podpisany przez reprezentującego (...).

Postanowienia Umowy, których Strona bez wątpliwości była świadoma, wskazywały jednoznacznie warunek dotyczący wypłaty kolejnej transzy dofinansowania, jak również inne zasady związane z realizacją projektu oraz obowiązek stosowania przez Beneficjenta właściwych przepisów prawa. Sam Beneficjent potwierdza posiadanie tej wiedzy w treści wniosku Strony o ponowne rozpatrzenie sprawy: „mieliśmy świadomość, że zgodnie z zapisami umowy o dofinansowanie byliśmy zobowiązani do kolejnego wniosku o płatność rozliczyć minimum 70% kwoty wypłaconej w uprzedniej transzy i dopiero wtedy wnioskować o kolejną transzę zaliczki”.

W ocenie Organu odwoławczego Strona była więc należycie i wyczerpująco poinformowana o swoich prawach oraz obowiązkach związanych z realizacją projektu (...), jak również o konsekwencjach wynikających z naruszeń postanowień wiążącej ją Umowy. Analiza materiału dowodowego wskazuje, iż Strona nie dopełniła ww. obowiązków, których poprawna realizacja przez Beneficjenta pozwoliłaby na uniknięcie powstania zobowiązania do zapłaty odsetek. Nie jest możliwe przyjęcie przez Organ odwoławczy argumentacji Wnoszącego odnoszącej się do braku wiedzy osób zaangażowanych do realizacji czynności w ramach projektu, czy też reprezentantów Strony. Podobnie braki kadrowe jednostki czy określone daty wpływu faktur również nie mogą stanowić okoliczności, które wpływałyby na wyłączenie Strony z odpowiedzialności jako beneficjenta, wyrażonej w umowie o dofinansowanie, za realizowanie projektów zgodnie z przepisami prawa lub obowiązującymi

zasadami, do których przestrzegania zobowiązał się Wnioskodawca. Stosownie do § 10 ust. 1 Umowy, „Beneficjent zobowiązuje się do realizacji projektu z należytą starannością, w szczególności (...) zgodnie z obowiązującymi zasadami i postanowieniami wynikającymi z programu, regulaminu, procedur oraz właściwych przepisów prawa oraz zasad krajowych i unijnych”, co stanowi jeden z podstawowych obowiązków Beneficjenta. Działanie organu władzy publicznej musi mieścić się w granicach prawa, a w przedmiotowym stanie prawnym związanym z realizacją projektu (...) zgodnie z wiedzą Organu odwoławczego nie występują przepisy pozwalające uwzględnienie argumentacji Strony w sytuacji stwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 189 ust. 3 u.f.p.

W niniejszej sprawie okoliczności związane z powstaniem skutków prawnych są jasne, a ich istnienie nie budzi wątpliwości Organu odwoławczego. Treść przepisu w art. 189 ust. 3 u.f.p. sprowadza się do nakazu naliczenia odsetek w przypadku niezłożenia wniosku zgodnego z określonymi w przepisie wymaganiami. W ocenie Organu odwoławczego decyzja I instancji o zapłacie odsetek ma rzeczywiście charakter decyzji deklaratoryjnej, a więc jedynie potwierdzającej konieczność zapłaty odsetek w określonej wysokości, na skutek wystąpienia zdarzenia, z którym ww. ustawa wiąże taki obowiązek. Jak wykazywano wcześniej w uzasadnieniu, Strona nie dokonała zapłaty wymaganej należności w wyznaczonym w wezwaniu terminie, tak więc zgodnie z art. 189 ust. 3b po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w art. 189 ust. 3a u.f.p., Instytucja Zarządzająca była zobowiązana wydać decyzję o zapłacie odsetek.

W wyroku z dnia 13 grudnia 2017 r. (sygn. akt V SA/Wa 137/17, LEX nr 2496090) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że „art. 189 ust. 3 u.f.p. określa kiedy powstaje obowiązek zapłaty odsetek od środków przekazanych w formie zaliczki. Zobowiązanie to powstaje zatem z momentem zaistnienia okoliczności tam przewidzianych, a więc w przypadku niezłożenia wniosku o płatność na kwotę lub w terminie, o których mowa w rozporządzeniu. Tym samym obowiązek zapłaty odsetek powstaje z mocy prawa. Zgodnie z art. 189 ust. 3a u.f.p w przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w ust. 3, instytucja, która podpisała umowę z beneficjentem, wzywa go do zapłaty odsetek lub wyrażenia zgody na pomniejszenie kolejnych płatności, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Z art. 189 ust. 3b u.f.p. wynika zaś, że po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 3a, organ pełniący funkcję instytucji zarządzającej, instytucji pośredniczącej albo instytucji wdrażającej w rozumieniu ustawy o zasadach prowadzenia

polityki rozwoju albo ustawy o zasadach realizacji programów wydaje decyzję o zapłacie odsetek określającą kwotę środków, od których nalicza się odsetki oraz termin, od którego nalicza się odsetki, a także sposób ich zapłaty”.

Pogląd w tej sprawie wyraził także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 listopada 2017 r. (sygn. akt V SA/Wa 2945/16, LEX nr 2447193), stwierdzając, że „Organ odwoławczy wyjaśnił, iż fakt nierozliczenia przez Beneficjenta zaliczki w terminie wynikającym z umowy o dofinansowanie powoduje powstanie ex lege zobowiązania do zapłaty odsetek, o których mowa w art. 189 ust. 3 uofp w wysokości określonej w tym przepisie. Zobowiązanie z tytułu odsetek naliczonych na podstawie art. 189 ust. 3 uofp powstaje bowiem automatycznie na skutek wystąpienia przesłanek określonych w treści tego przepisu. W związku z tym stwierdzenie okoliczności, o których mowa w art. 189 ust. 3 uofp skutkuje dla właściwej instytucji obowiązkiem wszczęcia procedury określonej w art. 189 ust. 3a uofp i nast., prowadzącej, w przypadku bezskutecznego wezwania w rozumieniu ust. 3a, do wydania decyzji o naliczeniu odsetek, o której mowa w art. 189 ust. 3b uofp. Należy przy tym wskazać, że decyzja o naliczeniu odsetek ma charakter decyzji deklaratoryjnej tj. jedynie potwierdzającej konieczność zapłaty odsetek w określonej wysokości, na skutek wystąpienia zdarzenia, z którym ustawa wiąże obowiązek naliczenia odsetek. Organ, na którym spoczywa odpowiedzialność wyegzekwowania zapłaty odsetek w wysokości określonej ustawą, obligatoryjnie musi naliczyć odsetki, o których mowa w art. 189 ust. 3 uofp, jeżeli stwierdzi zaistnienie okoliczności, o których mowa w tym przepisie. Dla powstania zobowiązania z art. 189 ust. 3 uofp nie mają zatem znaczenia żadne czynności prawne podjęte po dniu zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie tego zobowiązania. Nie są również istotne przyczyny, z powodu których doszło do nierozliczenia zaliczki w sposób określony w umowie o dofinansowanie. Skutek w sprawie mogłyby odnieść jedynie dowody potwierdzające, iż Beneficjent złożył wniosek o płatność w terminie i na kwotę zgodnie z umową o dofinansowanie. Jednakże, w rozpatrywanym przypadku taka sytuacja nie miała miejsca”.

W niniejszej sprawie Organ odwoławczy ostatecznie podzielił zaprezentowane wyżej poglądy i stanowiska, uznając, iż mają one z pewnością zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Zobowiązanie Strony powstało z momentem zaistnienia okoliczności przewidzianych w art. 189 ust. 3 u.f.p., tym samym obowiązek zapłaty odsetek powstał z mocy prawa. IZ wezwał Beneficjenta do zapłaty odsetek, a po bezskutecznym upływie wskazanego terminu, jako

organ pełniący funkcję instytucji zarządzającej w rozumieniu ustawy wdrożeniowej, był zobowiązany wydać decyzję o zapłacie odsetek określającą kwotę środków, od których nalicza się odsetki oraz termin, od którego nalicza się odsetki, a także sposób ich zapłaty. Ponadto w ocenie Organu odwoławczego w treści wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Beneficjent nie określił zarzutów formalnych ani merytorycznych dotyczących wydania przedmiotowej decyzji.

W świetle powyższego Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucja Zarządzająca programem regionalnym Fundusze Europejskie dla Świętokrzyskiego na lata 2021-2027, po przeanalizowaniu całości zgromadzonego materiału dowodowego, orzekł jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Zgodnie z art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, z późn. zm.) Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego.

Zgodnie z § 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535) wpis stosunkowy zależy od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi do 10 000,00 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł. Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO
RENATA JANIK
(dokument podpisano elektronicznie)

Otrzymuje(a):

- 1) pełnomocnik Strony: (...);
- 2) aa.